

İlhan Yüce
TELLİ HOROZ'UN
ÖYKÜSÜ

Resimleyen: Reha Barış

1. basım

İlhan Yüce TELLİ HOROZ'UN ÖYKÜSÜ

Her zaman güçlü ve büyük olan mı
kazanır dersiniz?

O zaman kümesteki civcivlerin dinlemeye doyamadığı
Telli Horoz masalını Yaşlı Tavuk'un ağzından bir de
siz dinleyin. Belki fikriniz değişir.

Tüm hammaddeler laboratuvarında testten geçirilmiş ve sağlığa zararlı
herhangi bir maddeye rastlanmamıştır.

DBE Davranış Bilimleri Enstitüsü®
psikolojik hizmetler, eğitim, araştırma, kurumsal danışmanlık

Bu kitap Davranış Bilimleri Enstitüsü'nün Çocuk ve Genç Danışmanlık Merkezi tarafından
çocuk ruh sağlığı ve gelişimi açısından uygun bulunmuştur.

KDV İÇİNDEDİR
7.00 TL

CAN
ÇOCUK

ISBN 978

9 7897

İlhan Yüce
TELLİ HOROZ'UN
ÖYKÜSÜ

Resimleyen: Reha Barış

Yayın Koordinatörü: İpek Gür
Editör: Ebru Akkaş Kuseyri
Kapak ve İç Tasarım: Gözde Bitir
Tasarım Uygulama ve Dizgi: Güldal Yurtoğlu
Kapak Baskı: Azra Matbaası
İç Baskı ve Cilt: Türkmenler Matbaası

1. Basım: 2000 adet, Haziran 2012

ISBN 978-975-07-1490-0

© Can Sanat Yayınları Ltd. Şti., 2012

Tüm hakları saklıdır. Tanıtım için yapılacak
kısa alıntılar dışında yayıncının yazılı izni
olmaksızın hiçbir yolla çoğaltılamaz.

Can Sanat Yayınları Yapım, Dağıtım, Ticaret ve Sanayi Ltd. Şti.
Hayriye Caddesi No. 2, 34430 Galatasaray, İstanbul
Telefon: (0212) 252 56 75 - 252 59 89 Faks: 252 72 33
www.cançocuk.com cançocuk@cançocuk.com

**Davranış Bilimleri Enstitüsü uzmanlarından Klinik Psikolog
Cemre Soysal tarafından 8 yaş ve üstü çocuklar için uygun bulunmuştur.**

CAN
çocuk

Bu kitabın sahibi:

İlhan Yüce

**Yazarın yayınevimizden çıkan
diğer kitapları:**

MASALLAR ÇİÇEK AÇTI

**OZONU TURNALAR MI DELDİ
GAGALARIYLA!**

SANDAL SANDAL PORTAKAL

1949'da Çanakkale'nin Kangırlı Köyü'nde doğdu. Çanakkale Boğaz Komutanlığında 25 yıl çalıştıktan sonra emekliye ayrıldı ve edebiyat çalışmalarını yoğunlaştırdı. Deneme ve yazıları çeşitli dallarda ödüllere layık görüldü. 1977'de Emine Hanım ile hayatını birleştirmesinin ardından portakaldan sandallar yapmaya başlayan yazar, o günden bu yana içindeki insan ve doğa sevgisini öncelikle çocuklara aşılama gerektiğine inanarak masallar yazmaya başladı. Kayıtsız koşulsuz, her şeye karşın insanları seven, hoşgörüsü ve bağışlaması sonsuz, yürürken yeri incitmekten bile çekinen İlhan Yüce Mayıs 2009'da aramızdan ayrıldı.

Sevgili Baba,

Sen ışığını da alıp gittikten sonra
Karardı hayat, kirlendi dünya
Ama masallarımız okudukça
Sen yine de ölümsüzsün
Hem de inadına

Kimşenin ekmezsiz, portakalsız ve dondurmasız kalmadığı bir dün-
yada buluşabilmek umuduyla...

Kızın Evrim

Karakanat Horoz, gün ışımaya başlarken kalkıp arkadaşlarını uyandırmadan bahçeye çıkmış. Temiz havayı derin derin soluyarak göğsünü şişirmiş. Sonra da geniş kanatlarını çırpıp coşkuyla ötmüş:

“Ü ürü ü üüüüü!”

Serçeler sabah türkülerini söylüyormuş Erik Ağacı'nda. Yeryüzünün öteki canlıları derin uykudayken onlar erkenden uyanır, yaylıma çıkmadan önce her gün, sabah türkülerini söylerlermiş sevinçle. Onların sabah türküsünü dinleyenler bilir “cırk, cırk, cırk” diye kondukları ağacın dalları, yaprakları, çiçekleri şakıyordur sanki.

Az ötede Kavak Ağacı uzanıyormuş gökyüzüne doğru. Erik Ağacı ile Kavak Ağacı, komşuymuşlar. Aynı havayı solurlar, birbirine karışan kökleriyle aynı topraktan beslenirlermiş. Hafif bir rüzgâr eser Kavak

Ağacı'nın pırıltılı yaprakları şıkır şıkır sesler çıkarırmış. Şimdi Kavak Ağacı, soluğunu tutmuş, serçelerin sabah türküsünü dinliyormuş hayranlıkla. Erik Ağacı'nı hiç kıskanmadan, serçelere hiç gücenmeden dinliyormuş. Dikensiz dallarına ara sıra birkaç serçe konduğunda sevincinden ne yapacağını bilemezmiş Kavak Ağacı, "bana da kondular" diye.

• • •

Yakıcı temmuz güneşi gülümseyerek yükseliyormuş doğudan.

"Merhaba yeryüzü," demiş Güneş Baba yavaşça. "Karanlık geceniz aydınlansın ışığımla. Merhaba serçeler. Merhaba sevgili Erik Ağacı, Kavak Ağacı. Güne erken başlayan Karakanat Horoz, sana da merhaba."

Üstünde cıvıldaşan serçeleriyle yapraklarından köklerinin ucuna dek mutluymuş Erik Ağacı. Dallarına ara sıra konsa da serçeler, mutluymuş Kavak Ağacı. Sabah türkülerini söyleyen serçeler, mutluymuş. Karakanat Horoz, mutluymuş. Kimse duymamış Güneş Baba'nın "merhaba"sını.

Hepsi kendi havasında olsa da, onu duysalar da duymasalar da gülümsüyormuş onlara yine de yüce gönüllü Güneş Baba.

Karakanat Horoz, serçelerin sabah türküsünü uzun uzun dinlemiş. Öylesine özgürce, öylesine sınırsız bir coşkuyla ötüyormuş ki serçeler, Karakanat

Horoz'a kendi ötüşü bile kaba gelmeye başlamış. Kendi ötüşü de ötüş müymüş sanki! Neymiş öyle "ü-ürü ü!" Oysa şu minicik serçelerin yeri göğü inleten "cırk, cırk, cırk"ları, yüreğine işliyormuş kişinin. Dayanamayıp seslenmiş serçelere:

"Serçeleer serçeler!" demiş. "Ne güzel konuşuyorsunuz yahu. Sizi dinlerken yüreğim doldu taşı. Yalnız anlayamadım, söyleyin bana, böyle cıgır cıgır neler söylüyorsunuz birbirinize?"

"Hiçbir şey," diye yanıtlamış serçeler Karakanat Horuz'u. "Biz, hiçbir şey söylemiyoruz birbirimize. Yalnızca ötüyor, sözsüz sabah türkümüzü söylüyoruz. Serçelerin türküsünü."

"Yaaa! Demek birbirinize anlamlı hiçbir şey söylemiyor, yalnızca sabah türkünüzü söylüyorsunuz haa? Hem de sözsüz!" diye şaşırıp kalmış Karakanat Horoz.

"Evet," demiş serçeler. "Herkes dilediği gibi dilediğince öterek yaşam sevincini, mutluluğunu dile getiriyor. Şu güzelim yeryüzünde yaşamamanın sevincini haykırıyor."

"Peki, bunları söze dökseniz, sözcüklerle anlatmanız daha iyi olmaz mı?" diye sormuş Karakanat Horoz. "Belki daha güzel şakıyıp daha bir coşkuyla ötersiniz."

"Gönlümüzdeki güzelliği hepimiz, içimizden geldiği gibi öterek yalnızca sesle, müzikle yansıtıyoruz.

Sözcüklere gerek duymuyoruz," diye yanıtlamış serçeler onu.

Duyduklarına inanamıyormuş Karakanat Horoz. Bu nedenle de, soru üstüne soru soruyormuş serçelere.

"Peki, birbirinize anlamlı hiçbir şey söylemeden, hele hele konuşmadan nasıl anlaşıyorsunuz? Günlük besininizi bulmak için bugün hangi yöne gideceğinize nasıl karar veriyorsunuz? Konuşup tartışmadan, en doğru olanı nasıl buluyorsunuz?"

"Sizler tartışıyorsunuz da ne oluyor?" demiş bir serçe. "Birkaç bildiğini sananla, üç beş az bilen, bir sürü de bilmeyenin tartışmasından ne çıkarıyorsunuz ortaya? Sizlere bakıyoruz da öğrenmeye hiçbiriniz yanaşmıyor ama tartışmaya gelince hepiniz bilgin kesiliyorsunuz."

Genç bir serçe de Erik Ağacı'nın ince dallarından birinin ucuna gelerek:

"Biz, bu saydığın konularda tartışmaya hiç mi hiç gerek duymayız," diye konuşmuş ağır ağır. "Çünkü doğruyu, hepimiz biliriz. Eğriyi de öyle. İyiyi, güzeli, yararlıyı hepimiz biliriz. Kötüyü, zararlıyı da öyle. Doğru, hepimiz için doğrudur. Eğri de hepimiz için eğri."

Yaşlı bir serçe ise şu özlü sözleri söylemiş:

"Bugün nereye gideceğimizi, en bol yiyeceği nerede bulabileceğimizi, tartışmayız. Çünkü bunu, hepi-

miz biliriz. Mevsimleri, en gerçekçi biçimde, hepimiz değerlendiririz. Çevreyi, en gerçekçi gözle görürüz. Güneşi gözleriz. Bulutları gözleriz. Bizi bekleyen tehlikeleri, esen yelden sezeriz. Bir kulağımız çevreyi dinler, bir kulağımız da, içimizin sesini. Sonra da içimizdeki ses bize, 'Bugün şu yöne, şu yöreye gidin,' diye fısıldar. Biz de o gün, o yöne, o yöreye gideriz."

Bir başka serçe de Erik Ağacı'nın yeşil yaprakları arasından başını uzatıp şöyle konuşmuş:

"Kimimiz çok buğday yemiştir, belki bugün susama gideriz. Kimimiz çok ayçiçeği yemiştir, bugün dut yemeye, üzüm yemeye, ballı incir yemeye gideriz. Sonra da pırıl pırıl sularında yıkanmak için derelere doğru kanat çırparız."

"Doğrusu çok ilginç bir yaşamınız var," demiş Karakanat Horoz. "Demek içinizden bir ses 'Bugün şuraya gidin. Öyle yapmayın, şöyle yapın,' diye fısıldıyor haa? Ne güzel yahu! Hayran kaldım."

"Yüreğimizden kopup gelen bu sese insanlar, biraz da küçümseyerek, 'içgüdü' diyorlar. Oysa bu ses bilginin, bilincin sesidir. Varsın onlar öyle söylesin," demiş bir serçe.

"İçgüdü haa? Vay canına!" diye şaşmış kalmış Karakanat Horoz. "Ben, içimden hiç de öyle bir ses duymuyorum yahu! Yoksa biz mi iyi kulak vermiyoruz?"

Erik Ağacı'ndaki serçeler, biraz da sitem ederek onu şöyle yanıtlamışlar:

"O sesi siz de duyuyordunuz bir zamanlar. Şimdi onu yeniden duyabilir misiniz, bilemeyiz. Konuşmasını bilmiyordunuz eskiden. Sonra öğrendiniz bunu. Yavaş yavaş geliştirdiniz. Sizin için iyi bir gelişmeydi bu. Ama konuşma yeteneğinizi geliştirdikçe siz, güzel şeyler söyleyeceğinize, sivri gagalarınızla, delici mahmuzlarınızla övünmeye başladınız. Dilinizi, birbirinizi kandırmada, aldatmada, birbirinize üstünlük taslamada kullandınız. Onu, güzellikler için değil, kötülük için kullandıkça içinizdeki sesi duymaz oldunuz. Dilinizle birbirinize acılar çektirdiniz."

"Dilinizi, türlü kötülükler işlemek için mi geliştirdiniz? Böyle kötülükler işleyeceğinize, dilsiz kalsaydınız daha iyi olmaz mıydı? O günlerde söylediğiniz bir türkünüz vardı. Bizim türkümüze hiç benzemeyen. Sevimsiz sözlerini yuvada yavrularımız duymasın diye kanatlarımızla üstlerini örterdik."

"Bizde bir serçe, bir serçeyi gagalamaz. Bir serçe bir serçeyi, ezmeye çalışmaz. Bir serçe bir serçeye, yalan söylemez. Her serçe, gerçek bir serçedir; sudaki çakıl taşı gibi, ağaçtaki yaprak gibi, yeni açmış pembe bir sümbül gibi."

Serçelerin suçlamalarını sessizce dinleyen Karakanat Horoz:

"Bizde artık kimse kimseyi incitmiyor. Kimse kimseye kötülük yapmıyor. Ben, öteki horoz kardeşlerimi de, tavukları da, kazları, ördekleri, hindileri de seve-

rim. Şu sivri gagamla kimseye bir fiske vurmadım. Şu delici mahmuzlarımı kimseye batırmadım," demiş.

"Sen belki bilmezsin, o zamanlar daha civcivdin," demiş Yaşlı Serçe. "Baban Karakuyruk Horoz, birkaç arkadaşıyla birlikte, ne acılar çektirdi kümestekilere, ne acılar? Neyse ki bir Telli Horoz çıktı da son verdi bu acılara."

Karakanat Horoz derin derin düşünmüş. Gerçekten de bir zamanlar, acı dolu günler yaşamışlar.

"Ama o kötü günler artık geride kaldı," demiş Karakanat Horoz.

"Öyle diyorsun ama biraz önce kanatlarını çırparak 'ü-ürü ü' diye bir ötüşün vardı ki sevgi değil, kavga çağırıyordu," diye sitem etmiş bir serçe.

Sevgili Karakanat Horoz tüm sevecenliğiyle:

"Yahu serçeler," demiş, "ben horozum. Elbet ü-ürü ü diye öteceğim. Sizin türkünüzü sevsem de sizler gibi cıgırdayamam ki!"

Onun bu içten sözleri karşısında serçeler susmuş. Karakanat Horoz tüm içtenliğiyle onlar gibi ötme denemesine girişmiş:

"Cark! Curk! Cooork! Olmuyor yahu, benzetemiyorum. Serçeler, bana da öğretseniz ya şu türkünüzü."

"Bizim türkümüzü söylemek için bizim gibi ötmek zorunda değilsin," demiş serçeler. "Sevgi türküsüdür bu. Herkes kendi dilinde söyleyebilir."

"Yaaa! Demek ben ü- ürü ü diye ötsem, bu türküyü söylemiş olurum haa? Ne güzel yahu!"

Hafif bir yel esmiş kuzeyden. Konuşulanları can kulağıyla dinleyen Kavak Ağacı'nın yaprakları şıkır şıkır titreşmiş. Havayı, toprağı, suyu ısıtıp okşayarak güneş yükseliyormuş öte yandan.

Serçeler, "Hoşça kal Karakanat Horoz. Başlayan gün, güzellikler getirsin hepimize," deyip Erik Ağacı'nın dallarından birer ikişer, üçer beşer, pırrr pır uçmaya başlamışlar. Bir bölümü bir yöne bir bölümü başka yöne gidiyormuş. Karınlarını doyurmak için.

Erik Ağacı sessizleşivermiş.

"Çok güzel çocukların var Erik Ağacı," demiş Karakanat Horoz.

Mutluluktan titremiş Erik Ağacı.

"Teşekkür ederim," diyebilmiş yavaşça.

• • •

Karakanat Horoz, kümese doğru yürümüş. Yan gözle Erik Ağacı'na bakıp ona sezdirmeden serçeler gibi ötmeye çalışmış yine.

"Cark! Cork! Curk! Ooof of! Ne zormuş yahu serçeler gibi ötmek. Neden böyle zor bir ötüş seçmişler bilmem ki? Üstelik de saatlerce ötüyorlar cark cark da cark cark! Oysa bizimki ü ürü ü, ne kolay."

Sonra da dalgınlıkla "cork"laya "cark"laya kümese girmiş. Tavuklar, hindiler, ördekler, kazlar uyanmış;

tuhaf sesler çıkaran Karakanat Horoz'a bakıyorlarmış şaşkın şaşkın. Karakanat Horoz utanmış:

"Heeey, kalkın bakalım. Sizi gidi uykucular siziii!" diye bağırmış. Ardından da serçelerden esinlenerek:

"İçimden bir ses bana, 'Bugün harmana gidin, buğdayınızı harmanlayın,' diyor," demiş.

Kümeadaki arkadaşları yine şaşkınlıkla bakmış ona. Baba Hindi:

"Ne sesiymiş bu Karakanat Horoz? Bugün harmana gideceğimizi, dün hep birlikte kararlaştırmıştık zaten."

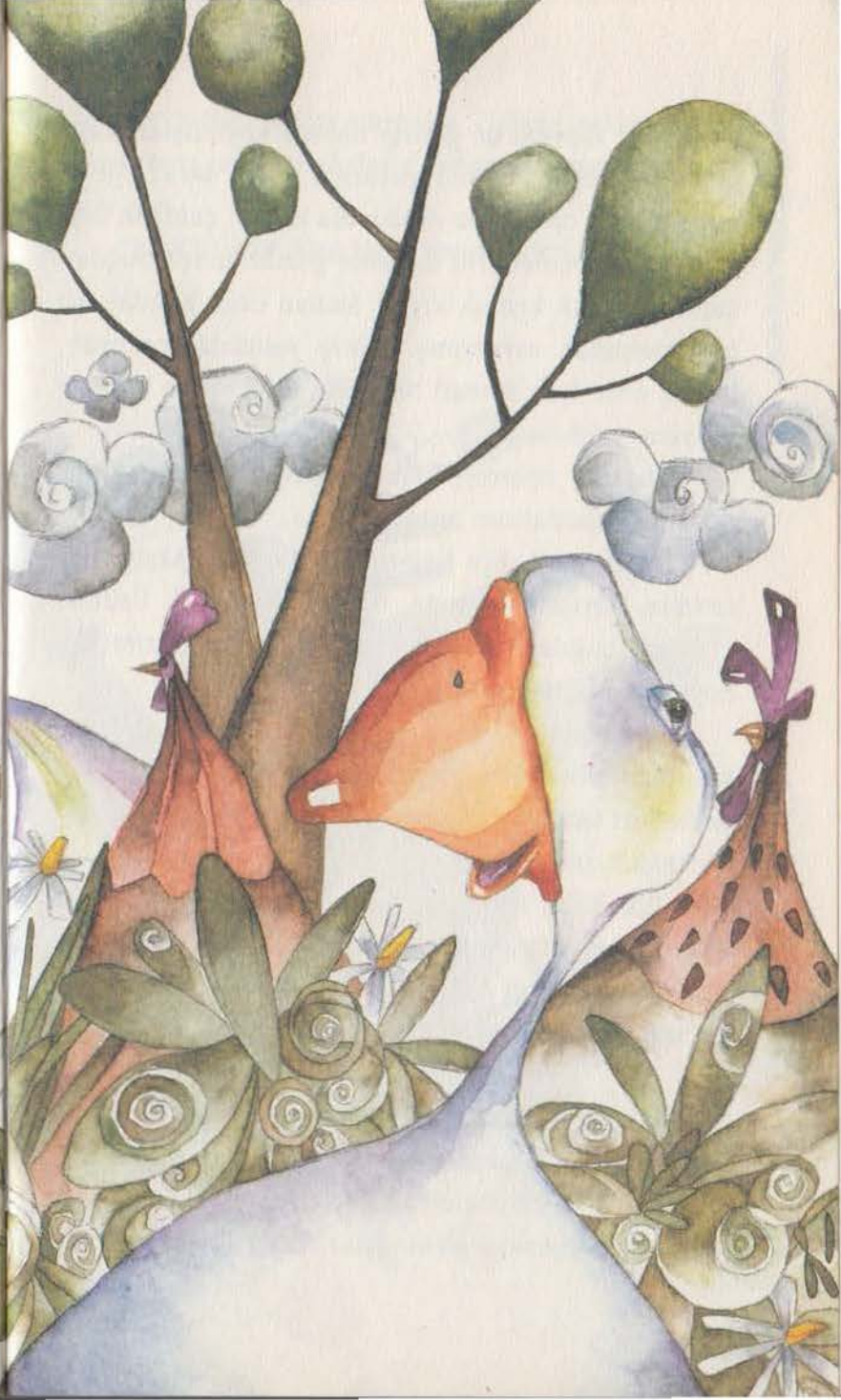
Karakanat Horoz daha da utanmış.

"Tamam, tamam," demiş. "Kalkın bakalım uykucular. Bugün döven süreceğiz döven!"

"Heeey, dövene bineceğiz!" diye sevinçle fırlamış analarının kanatları altındaki civcivlerle kaz, ördek, hindi yavruları.

Kahvaltıdan sonra harman için hazırlanmaya başlamışlar. Taze ekmekler pişirilip çıkınlanmış. Kocaman bir parça da tahinhelvası almışlar. Yumuşacık ekmekle ne de güzel yenirmiş.

Önlerinde Karakanat Horoz ile Baba Hindi; tavuklar, horozlar, hindiler, ördekler, kazlar, harman yerine varmışlar. Taştan harman yeri hem geniş hem de dümdüzmüş. Başka hiçbir yerde yokmuş böyle taş harman. Güzelce süpürüp buğday demetlerini

yaymışlar. Döveni de getirip üstüne koymuşlar. Kapı gibi geniş dövenin önü yukarıya doğru biraz eğriymiş. Altında da iki yüz dolayında keskin çakmak taşı çakılıymış. Demetlerin üstünde gezdirildikçe buğday sapları kıymık kıymık kıyılır saman olur, buğday da başaklarından ayrıştırmış. Sonra yabalarla savururlarmış onu. İnce saman bir yana, altın sarısı buğday bir yana yığılırmış.

Çalışkan, sevecen, çok da özverili Baba Hindi, dövenin kolanlarının arasına girip:

"Haydi, ha!" diye bağırması coşkuyla. "Aksın alın terimiz. Karışsın toprağa, başağa, buğdaya. Ürünümüz bol, buğdayımız özlü olsun. Doyursun bizleri kış boyunca. Haydi haaa!"

Baba Hindi, işte bunları söylemiş. Sonra da keskin taşlı döveni çekip dönmeye başlamış buğday demetleri üstünde. Ördek, kaz, hindi yavrularıyla civcivler dolmuşlar dövenin üstüne.

"Çek Baba Hindi, çek döveni. Haydi ha! Yoksa geliyor kamçı!" diyorlarmış gülerek. Döven döndükçe kimisi samanların içine düşüyor, bağış çığış, gülüşler arasında yetişip yeniden biniyorlarmış.

Yakıcı temmuz güneşi yükseliyormuş tepelerinde. Bunaltıcı sıcakta döven sürmek çabuk yormuş onları. Bu işi büyüklerine bırakıp kıyıda palamut ağacının gölgesine sığınmışlar. Yaşlı Tavuk da ora-

daymış. Sırtını ağaca dayamış, çalışan arkadaşlarını izliyormuş yorgun gözlerle. Yavrular onun çevresine doluşup:

"Haydi, anlat bize Yaşlı 'Tavuk,'" demişler.

"Telli Horoz'un masalını anlat."

"Sivri gagaları, delici mahmuzlarıyla övünen kötü horozları da anlat."

Kaçıncıya anlattırıyorlarmış Telli Horoz'un masalını bilinmez ama her seferinde can kulağıyla dinliyorlarmış Yaşlı Tavuk'u.

Döven sürmekte olan Karakanat Horoz da:

"Anlat onlara Yaşlı Tavuk," diye seslenmiş, "kavgacı horozlarla Telli Horoz'u anlat."

Yaşlı Tavuk, gözlerini kısarak uzaklara bakmış bir süre. Masmavi gökyüzüne bakmış. Pamuk yığını andıran beyaz bulutlar yürüyormuş ağır ağır gökyüzünde. Sonra yavruların pamuksu tüylerini okşayarak anlatmaya başlamış:

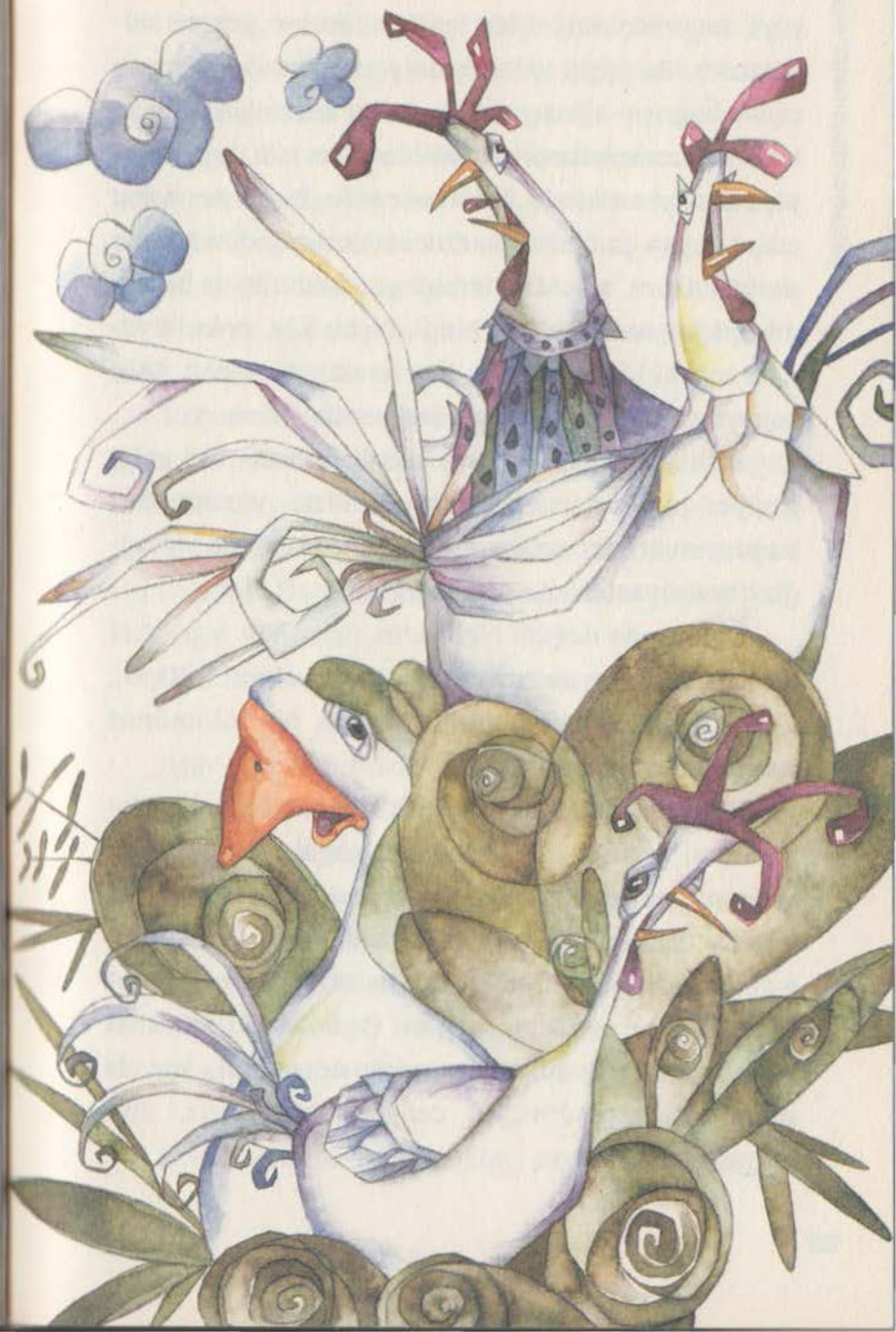
"Kavgacı üç horoz o günlerde sivri gagalarını, delici mahmuzlarını göstere göstere dolaşıp kasıla kasıla yürürler, silahlarını hepimize karşı acımasızca kullanırlardı. Bizim sevgili Karakanat Horoz'umuzun babası Karakuyruk Horoz, bunların elebaşlarıydı. Karakuyruk Horoz, Mahmuzlu Horoz bir de Beyaz Horoz, önüne gelene saldırır, kümesin altını üstüne getirirlerdi. Kendi aralarında sık sık kapişmaktan da çekinmezlerdi.

'Heeeyyt! Kimde var böyle güçlü gaga, haa, söyleyin kimde var? Perişan ederim karşıma çıkan perişan!' diye gerinerek dolaşırdı Karakuyruk Horoz.

Sivri mahmuzlarıyla övünen Mahmuzlu Horoz da, 'Şu mahmuzlara bakın be şu mahmuzlaraaa! Hem kalın hem uzun. Uçları da sivri mi sivri! Karadağlar yöresinde var mı bunlar gibisi?' diye şişinirdi.

Uzun bacaklarıyla övünen Beyaz Horoz ise onlara küçümseyerek bakıp, 'Bende bu uzun bacaklar varken sizin gaganız da, mahmuzlarınız da vız gelir bana vız!' diye böbürlenirdi.

Bu kavgacı horozlar, çalışmayı da bırakmışlardı. Sevgiyi, saygıyı, horoz erdemliliğini, horozca hoşgö-

rüyü unutmuşlardı. İşleri güçleri, önüne gelene saldırmaktı. Bu itişip kakışmada yavrularımız da 'ciyak ciyak' bağıışıp ağlaşıyorlardı. Bizler korkudan yemliklerin yanına sokulamıyor, karınlarımızı bile doyuramıyorduk. Oysa tarlada ürünü eken de, biçen de, hasat edip taşıyan da bizlerdik. Kümesi derleyip düzenleyen de, yemlikleri, sulukları temizleyip dolduran da bizlerdik. Hiçbir ördek, hiçbir hindi, hiçbir kaz, onların yanına hiç mi hiç yanaşmaz, hep uzakta dururduk. Sivri gagayı ya da delici mahmuzları yerdik yoksa.

Yaşlılardan kimileri söylenirdi onlara, 'Yaz gelip geçiyor. Ambarlarımız bomboş. Sizin yüzünüzden buğdayımızı harmanlayamadık daha. Kışın ne yiyeceğiz? Yavrularımıza ne yedireceğiz?'

Umurunda değildi hiçbirinin.

'Öyleyse ne duruyorsunuz?' diyorlardı. 'Haydi, gidip çalışın. Bir bölümünüz tarlaya, bir bölümünüz harmana.'

'Pırıl pırıl parlayan tüylerimizle biz, toprakla, tezekle mi uğraşacağız? Şu güçlü gagalarımıza bakın. Hele şu sivri mahmuzlar! Bizlerden başka kimde var böylesi, haa, kimde var?' diyorlardı.

'Şu delici mahmuzlarımız, tavuklarda neden yok? Çünkü onlar tavuk da ondan. Ördeklerde, kazlarda neden yok? Çünkü onlar ördek de ondan, kaz da ondan. Bizlerse dövüşçü, cengâver horozlarız,' diye konuşuyorlardı.

Bir ara, sevimli Vakvak Ördek ile Sarıayak Kaz, perdeli yumuşacık ayaklarıyla şıdıdık şıdıdık yürüyüp orta yere geldiler.

'Bizim bacaklarımızda mahmuzlarımız yok. Gagalarımızın uçları da sivri değil, yuvarlacık. Yara açacak gibi ısıramayız bile kimseyi. Bizim gagalamamız, ısırma değil, olsa olsa gıdıklama olur ancak. Dövüş de bilmeyiz. Çalışırız yalnızca. Bizler barışçı hayvanlarız. Kime kötülük gelir ki barıştan?'

Vakvak Ördek ile Sarıayak Kaz, paytak paytak gelip işte bunları söylediler. Öyle tatlı söylediler ki taşyürekli Karakuyruk Horoz bile bir ara yumuşar gibi oldu.

'Şey... Canım! Bizdeki bu mahmuzların ne anlamı var öyleyse? Bacaklarımızdan boşuna mı çıkmış bunlar?' diye söylendi.

'Her horozda var o mahmuzlardan,' dedi yaşlı bir horoz.

'Hıh! Öteki horozlar da horoz mu sanki?' diye kibirlendi Mahmuzlu Horoz. 'Şunların kılığına bak? Miskin, çapaçul sürüsü, ne olacak.'

Karakuyruk Horoz da.:

'Horoz dediğin savaşçı olur,' diye şişindi. 'Karşına birisi mi dikildi? Hemen tüylerini kabartıp atılırsın üstüne. İki mahmuz, bir gaga, işi tamam. Kullanmadıktan sonra ne yapayım ben o mahmuzları?'

Görüyorsunuz ya çocuklar, akıllanacak gibi de-

ğildi bu delibaş horozlar. Bir de türkü uydurmuşlardı kendilerine. Adını da Horoz Türküsü koymuşlardı. Bağa, bahçeye, tarlaya, harmana gidip gelirken bunu söylerlerdi bize bağıra bağıra.”

Yaşlı Tavuk yorulmuş. Biraz soluklanmak için durunca bir civciv:

“Nasıldı horozların türküsü Yaşlı Tavuk? Haydi, söyle bize,” deyip onun tüylerini çekiştirmiş.

Yaşlı Tavuk biraz dinlendikten sonra horozların türküsünü söylemeye başlamış.

Horoz Türküsü

*Gagalarımız sivri mi sivri,
Mahmuzlarımız delici mi delici,
Gagalarız karşımıza kim çıkarsa,
Mahmuzlarımız acımasızca.
Haydi, vur vur vur,
Vur gagayı kafaya.
Ötekiler çalışsın, hep ötekiler,
Biz yeriz.
Yan gelip yatar,
Gaga, mahmuz bileyleriz
En bü-yük?
Ho-roz-lar
En yi-ğit?
Ho-roz-lar.*

Yaşlı Tavuk, horozların bu sevimsiz, kavgacı türküsünü söyleyip bitirmiş. Biraz dinlenmek istiyormuş ama bırakmıyormuş ki yavrular.

"Haydi, anlat bize Yaşlı Tavuk. Bu kavgacı horozların karşısına dikilen yiğitler yiğidi Telli Horoz'u anlat."

"Görünüşü alımlı mıydı? Yürüyüşü çalımli mıydı?"

"Güzel miydi gözleri? Mavi miydi, yeşil miydi?"

"Nasıldı tüyleri? Beyaz mıydı, kara mıydı, yoksa allı mıydı? Güneşte pırıl pırıl parlar mıydı?"

"Geniş kanatlarını bir kartal gibi çırparak öttüğünde, kötülerin yüreği yaprak gibi titrer miydi?"

"Aman vermez gagası sivri, mahmuzları delici miydi?"

"Boylu poslu muydu Telli Horoz? Yürürken yerler sarsılır mıydı?"

"Haydi, anlat bize Yaşlı Tavuk. Yiğitler yiğidi Telli Horoz'u anlat."

Hindi, kaz, ördek yavrularıyla civcivler, Telli Horoz'un öyküsünü bir an önce anlatması için Yaşlı Tavuk'un çevresinde işte böyle cıvıldaşmışlar. Zavalının tüylerini çekiştirip duruyorlarmış. Telli Horoz'un öyküsünü birçok kez dinlemelerine karşın onu hep, boylu poslu, alımlı bir yiğit olarak düşlerlermiş.

Yaşlı Tavuk, derin bir soluk almış. Sonra da Telli Horoz'un öyküsünü anlatmaya başlamış:

"Yiğitler yiğidi Telli Horoz, hiç de boylu poslu, görünüşü alımlı, yürüyüşü çalımlı, yerleri sarsan biri değildi çocuklar," demiş. "Telli Horoz, ufak tefek, çelimsiz, yumruk kadar bir horozdu. Üstelik bir gözü kör, bir ayağı da topaldı. Aksaya aksaya yürürdü zavallı. Mahmuzlarından da biri kırıktı. Gücsüzdü cılız bedeni. Ötmek için kanatlarını çırpıtığında, yerlerdeki kuru yapraklar bile yerinden kıpırdamaya üşenirdi. Güçlkle duyulan kısacık ötüşü, kavgacı horozların yüreğini titretmek şöyle dursun, alay konusuydu. Beyaz tüyleri, bakımsızlıktan, kirden matlaşmıştı. Telli Horoz'un adı da önceleri, Telli Horoz değildi. Kimileri ona Kirli Horoz, kimileri de Pasaklı Horoz derdi. Neden böylesine pasaklıydı o, bilir misiniz? Kavgacı horozlar her işe onu koşarlar, en pis işleri hep ona yaptırırlardı da ondan."

Yaşlı Tavuk'un anlattığı Telli Horoz, yavruların düşlerindeki Telli Horoz'a pek uymasa da onlar hiç şaşkınlık göstermeden dinliyorlarmış onu.

"Kümeadaki zorbalar, her işe onu koşturmaktan zevk duyuyorlardı," diye sürdürmüştü Yaşlı Tavuk. "Onun bir dakika bile dinlenmesine izin vermezler, gerekli gereksiz bir sürü iş uydurup bunaltırlardı zavallıyı.

'Heey Pasaklı Horoz! Kümesi baştan aşağı süpür bakalım,' derlerdi hemen. Daha kümesin süpürül-

mesi bitmeden, bir başkası çıkar, 'Heey Pasaklı! Şu yemlikleri, sulukları güzelce temizle. Pırıl pırıl olsun. Yoksa alırım ayağımın altına haa!' diye tehdit ederdi. Ardından bir başkası çıkar, 'Pasaklı! Gel buraya. Bak, duvarın sıvaları kabarmış. Onları önce kazı, sonra da güzelce sıva. Haydi koçum!' derdi alayla.

Pasaklı Horoz, en çok da bu küçümseyici 'koçum' tanımlamasına içerliyordu. Bizler ona, horozlar görmeden yardım etmeye çalışırdık korka korka. Pasaklı Horoz, herkesten çok çalıştırılmaktan, itilip kakılmaktan, dövülmekten bitkin düşer, yorgunluktan bacakları titrerdi. Bunlar yetmezmiş gibi bir gün yemliğin başında yem yerken Karakuyruk Horoz gelivermesin mi? Gelir gelmez de Pasaklı Horoz'a öyle bir saldırdı ki zavallının sağ gözü kör oldu. Sol bacağı da topal kaldı. İşte o günden sonra bizim Pasaklı Horoz, bu kavgacı horozlara karşı, tepeden tırnağa gazez kesildi."

"Sonra ne olmuş Yaşlı Tavuk? Haydi durma, anlat bize."

"O çelimsiz Pasaklı Horoz, nasıl oldu da haklıyı, doğruyu, güzeli gözeten Telli Horoz oldu?"

"Anlat bize Yaşlı Tavuk. Telli Horoz'un telini de anlat. Telli Horoz'un bu teli, neyin nesiydi?"

Yaşlı Tavuk onlara gülümseyerek baktıktan sonra anlatmayı sürdürmüştü:

"Kimilerine göre Pasaklı Horoz, böylesi bir yaşamdan usandığı için sivri uçlu teli bilerek yutup ölmek istemiş. Kimilerine göre ise yine bilerek ama ölmek için değil, zorba horozlara karşı bir silah gibi kullanmak için yutmuş. Bence bunların ikisi de yanlış. Gördüğü hakaretler, onu yaşamdan bezdirip canından vazgeçmeye yöneltmek şöyle dursun, tam tersine, kendisine bu haksızlıkları yapanlara karşı beslediği öfke yaşatıyordu onu. Doğrusu da buydu."

Yaşlı Tavuk bir süre sustuktan sonra parmağını birkaç kez önemle sallayarak:

"Yaşamdan hiçbir zaman vazgeçmemeli," demiş. Sonra da Telli Horoz'un öyküsünü anlatmayı sürdürmüş:

"Ben onun bu teli yanlışlıkla yuttuğunu sanıyorum. O günlerde o teli yerlerde birkaç kez gördüğümü çok iyi anımsıyorum. Bir ucu sivri, ortası kıvrımlı, arka ucu küt bir tel parçasıydı. Tam da o telin olduğu yere o gün, balık kılçıkları döktüler. Ortasındaki kıvrımıyla bu tel de balık kılçığını andırıyordu. Tavuklar, horozlar, hindiler, çok sevdikleri kılçıkların üstüne atıldılar. İyi bir parça kapan aceleyle yutuyor, ikincisini, üçüncüsünü kapmaya çalışıyordu. Bizim Pasaklı Horoz da bir kılçık kapmak umuduyla kalabalığın ortasına kendini attı. Yerdeki teli, balık kılçığı sanarak kaptığı gibi yutmuş olmalı zavallı. 'Hık! Hık!' diye sesler çıkararak yutkunurken gördüm onu. Yuttuğu tel,

boğazından aşağıya inmiyordu. O gün akşama dek 'hık hık' yutkunarak dolaştı. Ertesi gün, boğazından aşağıya inen kabarıklık, delecekmiş gibi zorluyordu kursağını. Pasaklı Horoz iştahtan kesildi. Birkaç gün içinde sararıp soldu. Bir tek buğday bile yiyemez oldu. Güçlkle dolaşan bir iskeleti andırıyordu. Rüzgârın önünde sürüklenecek gibiydi."

Bunları anlatan Yaşlı Tavuk, çok yorulmuş. Bir süre durup dinlenmiş. Yavrular merakla bekliyorlarmış. Onları bekletmeye yüreği elvermeyen Yaşlı Tavuk, derin bir soluk alıp yeniden anlatmaya başlamış.

Onun anlattığına göre kavgacı horozlar, bir deri bir kemik kalmış Pasaklı Horoz'la uğraşmayı sürdürüyorlarmış.

Beyaz Horoz, onun karşısına dikilip:

"Ulan Pasaklı! Bir kanat vuruşta senin ayaklarını yerden keser miyim, kesemez miyim? Haa, söyle," demiş. Sonra da, "Kesemezsin desene! Haydi, kesemezsin de!" diyerek onu daha da aşağılamış.

Zavallı Pasaklı Horoz'un yüreğindeki öfke büyüdükçe büyümüş. Belki beyninden değil, yüreğinden gelen bir sesle haykırmış:

"Kesemezsin!"

Beyaz Horoz, geniş kanatlarıyla onun göğsüne öyle bir vurmuş ki Pasaklı Horoz üç dört takla atarak yere yuvarlanmış. Sesi soluğu çıkmıyormuş zavallının. Ama öte yanda Beyaz Horoz da "Gııyk! Gııyk!"

diye acıyla inliyor, "Kanadımı bir şey deldi? Aaah, kanadım!" deyip duruyormuş.

Tavuklar, ördekler, kazlar, Pasaklı Horoz'un başına toplandıklarında, sekiz on santimlik ucu sivri bir telin, onun kursağını delerek göğsünden çıktığını görmüşler. Beyaz Horoz'un kanadına batan da işte bu telmiş.

Pasaklı Horoz birkaç gün kendine gelememiş. Telin, kursağını delip çıktığı yer, sulu yara olmuş. Arkadaşları onu günlerce beslemişler. Yarasının da bakımını yapmışlar. Telin çıktığı yerdeki yara yavaş yavaş kuruyup kabuk bağlamış. Bir ara kendisinden umut kesilen Pasaklı Horoz, bir gün, işte böyle ayağa kalkmış, arkadaşlarının yardımıyla yürümüş. Yemliğin başına götürüp yem yedirmişler ona. Su içirmiş-

ler. Sonra bahçeye çıkarıp dolaştırmışlar. Göğsünden çıkan sivri tele ilgiyle bakıyormuş hepsi.

Onu bahçede gezinirken gören Mahmuzlu Horoz yanına gelip çevresinde şöyle bir dolaşmış. Onu küçümseyerek tepeden tırnağa süzdükten sonra:

"Vay vay vay! Bizim Pasaklı, kılığı yeniden düzmüş. Bayağı da horoza benzemiş yahu," demiş alayla. "Bak seen! Göğsünde teli de var. Pırıl pırıl nasıl da parlıyor? Arkadaşlar, bu Pasaklı'nın adı bundan sonra Telli Horoz olsun. Kimin göğsünde var böyle tel? Hah hah hah!"

Mahmuzlu Horoz, onu aşağılamış da aşağılamış. Sonra da:

"Eee Telli! Sağlığına kavuştuğuna göre kümesin temizliğine başlayabilirsin artık. Bak, yerleri pislik götürüyor. Şu temizliği, kimse senin gibi yapamıyor. Her yeri baştan aşağı bir temizle de temizlik nasıl yapılırmış, görsünler. Haydi koçum!" diyerek duvara dayalı süpürgeyi onun önüne atmış.

Süpürgeyi yerden alan Telli Horoz:

"Ben bugüne dek kümesi çok temizledim," demiş ağır ağır. "Hem tarlada çalıştım hem yorgun yorgun gelip kümesin bakımıyla uğraştım. Sizlerse keskin gagalarınızı gıcırdatıp delici mahmuzlarınızı sivriltmekten başka bir şey yapmadınız. Üstelik her işi gören bizleri aşağılayıp dövdünüz. Şu güçlü bedenlerinizle biraz da siz çalışsanız sanırım daha uygun olacak," diyerek süpürgeyi onun önüne atmış.

Mahmuzlu Horoz öyle bir kızmış ki pembe ibiği öfkeden morarmış. O güne dek onlara kimse böyle bir karşılık vermemiş. Kavgacı Karakuyruk Horoz ile Beyaz Horoz da onun yanına gelip:

"Haydi Mahmuzlu. Ağzının payını ver şunun," demişler.

Mahmuzlu Horoz, geniş kanatlarını açıp boyun tüyelerini kabartmış. İri bedeni ve sivri mahmuzlarıyla saldırıya hazırlanmış.

Bir gözü kör, bir ayağı topal zavallı Telli Horoz, acımasız Mahmuzlu Horoz'a ne yapabilirmiş ki? Üstelik kursağını delip çıkan sivri tel, dayanılmaz acılar

veriyormuş ona. Ama işte bu telin, amansız bir silah olduğu görülecekmış az sonra. Bunu Telli Horoz da ötekiler de bilmiyormuş daha.

İki horoz hızla birbirlerinin üstüne atılıp göğüs göğse vuruşmuşlar. "Gııyk!" diye acıyla haykırmış ikisi de. Mahmuzlu Horoz'un sivri gagasıyla delici mahmuz darbelerini yiyen Telli Horoz yere yuvarlanmış. Onun sivri teli, göğsünde derin bir yara açan Mahmuzlu Horoz ise yere kapaklanmış, "Gııyk! Gııyk!" diye acıyla inliyormuş. Kavgacı iki horoz, koşarak gelmişler. Onu bir kıyıya çekip yatırmışlar. Yarasına merhemler sürüp sarmışlar. Mahmuzlu Horoz'un göğsünde açılan bu yara, korkutmuş onları.

Acılar içindeki Telli Horoz, doğrulmuş. Çevresine bakınmış. Arkadaşları ona sevgiyle, saygıyla, kimileri de korkuyla bakıyormuş. O, ağır ağır yürümüş. Kavgacı horozların yanından korkusuzca geçip kümese girmiş. Biraz yem yiyip su içtikten sonra tüneğe çıkıp yatmış. Ötekiler de korkusuzca karınlarını doyurmuşlar.

Akşam oluyormuş. Kümestekilerin o günü, işte böyle geçmiş. O gece, karınları tok, korkusuzca uymuşlar.

Ertesi gün bahçeye neşeyle çıkmışlar. Kanat çırpıp ötmüşler. Erik Ağacı'nda serçeler bile bir başka ötüyormuş sanki. Kavgacı Karakuyruk Horoz ile Beyaz Horoz da sık sık ama isteksizce ötüyorlarmış. Yaralı Mahmuzlu Horoz, sendeleyerek çıkmış kümesten. Duvarın dibine yavaşça yatıp güneşlenmeye başlamış. Soluk alırken, "Gııık!" diye acı bir ses çıkarıyormuş arada bir.

Telli Horoz da çıkmış bahçeye. O da kanat çırpıp güçsüz sesiyle ötmüş. Göğsü sızlıyormuş. Öğleye doğru, ötekilerin yem için kümese yöneldikleri sırada önlerine geçip şunları söylemiş:

"Beni dinleyin," demiş Telli Horoz. "Bundan sonra bu kümeste hiç kimse, keskin mahmuzuyla, sivri gagasıyla övünmeyecektir. Kötülük yasaklanmıştır. Yalan söylemek yasaklanmıştır. Tarladaki, harmandaki, ormandaki işler, sağlıklı olan herkesin katılımıyla yapılacaktır. Kümesimizin bakımına, tutumuna, te-

mizliğine sırayla herkes katılacaktır. Bir aylık temizlik listesi kapıdadır.”

Sonra kapıya bir liste asmış. Listenin başında, Karakuyruk Horoz'un adı yazılıymış. Bugün kümesin temizliğini o yapacaktı. Ertesi gün sıra Beyaz Horoz'daymış. Yaralı Mahmuzlu Horoz'un adı, listede yokmuş.

Hoşnutmuş herkes. Yazıyı yüksek sesle okuyorlar, bitirince yeniden okuyorlarmış. Ancak hoşnut olmayanlar da varmış. Kavgacı Karakuyruk Horoz ile Beyaz Horoz, homurdanıp duruyorlarmış.

“Benim adım Karakuyruk Horoz! Kimse bana bu işleri yaptıramaz!” diye horozlanıyormuş Karakuyruk Horoz.

Beyaz Horoz ondan geri kalır mı?

“Benim adım da Beyaz Horoz! Kimse bana kümes süpürtemez!” diye bağırmış o da.

İkisi de kanat çırpıp Erik Ağacı'nın altında eşinen Telli Horoz'a doğru, uzun uzun ötmüşler. Sonra da bahçenin köşesine gidip öfkeyle eşinmeye başlamışlar.

Öğle olmuş. Tepelerindeki güneş yavaş yavaş batıya yöneliyormuş. Kümestekiler, Karakuyruk Horoz'un temizlik yapıp yapmayacağı üzerine yorumlar yapıyorlarmış. Karakuyruk Horoz temizlik yapmazsa Telli Horoz'un tepkisi ne olurmuş acaba? Mahmuzlu Horoz'u nasıl da yere sermiş?

Telli Horoz, Topal Horoz'u yanına çağırılmış.

"Git Karakuyruk Horoz'a söyle, buraya gelsin."

Topal Horoz, yanına Kırıkkanat Ördek'le başka arkadaşlarını da alarak kavgacı horozların yanına gitmiş. Topal Horoz'u topal bırakan da, Kırıkkanat Ördek'in kanadını kıran da bu kavgacılarımış. Onlara, Telli Horoz'un buyruğunu iletmışler. Karakuyruk Horoz öfkeden küplere binmiş.

"Telli Horoz kim oluyor da beni yanına çağırıyor? Gidin söyleyin ona, benimle bir işi varsa o buraya gelsin," diye bağırmış. Sonra da "Ü ürü ü üüüüü!" diye ötüp kanatlarıyla yerleri tozutarak yürümüş.

Topal Horoz'la yanındakiler, durumu Telli Horoz'a anlatmışlar. Telli Horoz:

"Gelin benimle," demiş.

Topal bacağıyla, aksaya aksaya, önde yürüyormuş Telli Horoz. Kırıkkanat Ördek sağında, Topal Horoz solundaymış. Arkalarından da öteki arkadaşları geliyormuş.

Karakuyruk Horoz ile Beyaz Horoz, onları görmezden gelip eşinmeyi sürdürmüşler.

Telli Horoz:

"Kapıdaki temizlik listesini okudun mu Karakuyruk Horoz?" diye sormuş.

"Okumadım, ne olacak?"

"Bugün kümesin temizliğini sen yapacaksın."

"Bana kimse temizlik yaptıramaz."

"Bu kümeste yaşayan herkes, buranın temizliğine de katılacak."

"Ben katılmıyorum!" diye efelenmiş Karakuyruk Horoz.

Telli Horoz bunun üzerine, "Çekilin!" demiş yanındakilere.

Ötekiler geri çekilmişler. İki horoz, karşı karşıya kalmışlar. Telli Horoz, kanatlarını açıp boyun tüylerini kabartmış. Göğsündeki telin sivri ucu, güneşte pırl pırl parlıyormuş. Karakuyruk Horoz'un yüreğini bir korku sarmış. Tam o sırada, yaralı Mahmuzlu Horoz, "Gııyk! Gııyk!" diye acıyla inlemiş. Karakuyruk Horoz'a bir uyarıymış sanki bu. Sonunda Karakuyruk Horoz:

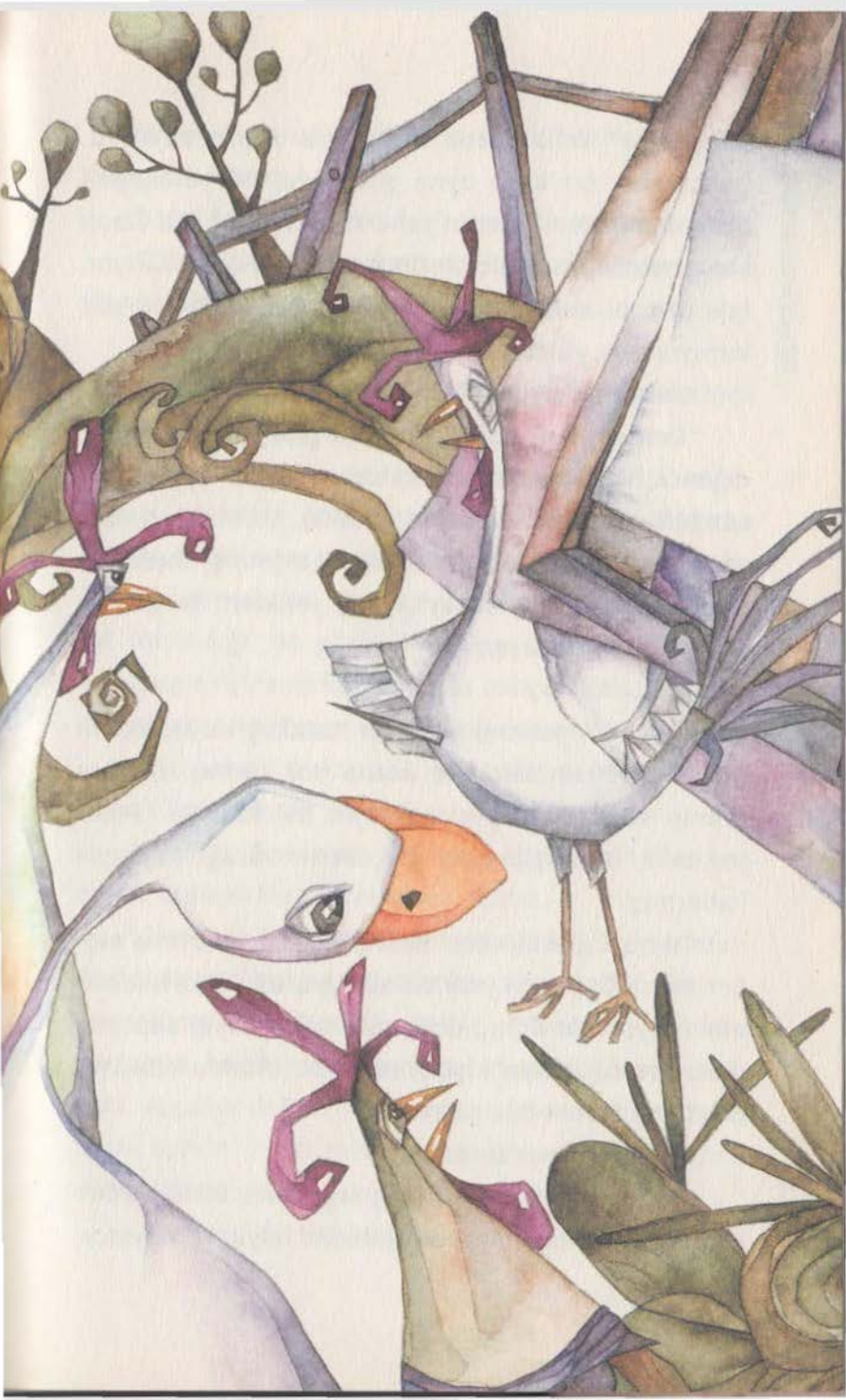
"Şey! Canım! Ben biraz şaka yapayım dedim. Siz de hemen gerçek sandınız yahu! Nerede şu süpürge?" demiş sırtarak.

Süpürgeyi kapıp getiren Topal Horoz:

"Bizim Karakuyruk meğer ne şakacıymış yahu, gördünüz mü? Ben de çok şakacıyım. Yaşamımızı şaka ile renklendirmek varken somurtarak yaşanır mı hiç?" demiş gülerek.

Karakuyruk Horoz bahçeyi süpürmeye başlamış. Sevimli Topal Horoz da arkasında geziniyor:

"Kim demiş onu, 'Karakuyruk Horoz temizlik işlerini beceremez, eli yakışmaz' diye? Bakın, süpürgeyi şu tutuşa bakın! Ne ustaca kullanıyor değil mi

arkadaşlar? Telli Horoz bile böyle süpüremiyordu. Bahçe beş dakikada ayna gibi oldu. Bu yeteneğini bizlerden neden gizledin yahu Karakuyruk? Aşk olsun sana! Yalnız arada bir, 'Puff! Puff!' diye ses çıkarıyor. İşte orasını anlayamadım?" deyip arkadaşlarına göz kırpmış gülerek.

Kırıkkanat Ördek de:

"Demek 'Puf! Puf!' lokomotif gibi çalışıyor haa!" deyince hepsi basmış kahkahayı. Kavgacı Beyaz Horoz bile kendini tutamayıp gülmüş. Uzun uzun, doyasıya gülmüşler. Gergin sinirler gevşemiş. Topluluk, sevgiyle, hoşgörülle kaynaşmış yeniden. Meğer ne güzelmiş böyle yaşamak.

Bahçenin yarısını süpüren Karakuyruk Horoz'un öfkeli "puf"lamaları bile azalıp yok olmuş. Bir ara dönüp süpürdüğü yerlere şöyle bir bakmış. Yerler tertemiz, ayna gibiymiş gerçekten. Yüreği coşkuyla kabarmış.

"Yahu Topal Horoz!" demiş. "İş, ne kolaymış meğer. Bak, süpürgeyi yere bir sürtüyorum, arkası tertemiz oluyor! Ne ilginç değil mi? Bak," deyip süpürüp duruyormuş. Onun kişiliğindeki bu olumlu dönüşüme Topal Horoz bile şaşmış.

Kavgacı Beyaz Horoz:

"Yahu Karakuyruk? Şu süpürgeyi ver, biraz da ben süpüreyim. Bakalım becerebilecek miyim?" deyince,

"Senin sıran yarın. Herkes sırasını bilsin!" demiş Karakuyruk Horoz.

Topal Horoz da arkadaşlarına göz kırparak:

"Bana kalırsa Karakuyruk Horoz süpürgeyi yarın da vermez buna," diye konuşmuş.

Beyaz Horoz öfkelenip:

"Nasıl vermez yahu?" diye bağırmış. "Orada kapı gibi temizlik çizelgesi var."

Karakuyruk Horoz, çalıştıkça yaptığı işi beğeniyor, coşkuyla süpürüyormuş. Çalışmak hoşuna gitmiş. Ötekilerin, kendisiyle dostça, korkusuzca senlibenli konuşmaları, onu sevince boğmuş. Ne zamandır tatmadığı, ne güzel bir duyguymuş bu. Kendini çalışmaya öylesine kaptırmış ki bahçe bitmiş, o hızını alamamış, süpürüyor da süpürüyormuş.

"Dur yahu Karakuyruk, dur! Bahçeyi bozacaksın," demiş Topal Horoz gülererek.

Tavuklar, horozlar, ördekler, kazlar, hindiler sevinçle gülüşürken Karakuyruk Horoz:

"Şimdi de kümesi temizleyeceğim," deyip küme se doğru yürümüş. Kapıya gelince durup dönmüş:

"Heeey Telli Horoz!" demiş. "Yarın hep birlikte harmana, buğdayımızı harmanlamaya gidiyoruz. Döveni akşama dek ben çekeceğim. Sonra da samanların içinde yatıp yuvarlanacağım. Çocukluğumda dövene binmeyi öyle severdim ki! Hey gidi hey!"

Küme se girip temizliğe başlamış.

Telli Horoz, duvarın dibinde yatmakta olan Mahmuzlu Horoz'un yanına gitmiş. Yarasını temizleyip krem sürmüştü. Göğsü yaralı Mahmuzlu Horoz utanarak:

“Bizler! Kalın kafalı üç horoz, hem sana hem öteki arkadaşlara çok kötülük yaptık Telli Horoz. Bağışla bizi,” demiş.

Telli Horoz, onun tüylerini okşamış. Sonra da yanındakilere şunları söylemiş:

“Mahmuzlu Horoz'a en iyi yiyeceklerden verin. Suyunu da eksik etmeyin. Güneşin altında yatıp uyun, dinlensin. Kabuk bağlasın yarası, bir an önce iyileşsin. Sonra da geniş kanatlarını çırpıp ötsün güzel sesiyle Karadağlar'a doğru. Karadağlar inlesin.”

Mahmuzlu Horoz, buğulu gözlerle bakmış Telli Horoz'a. Hiçbir söz söylemeden bakmış ona. Çünkü gözleri, serçelerin sözsüz türküleri gibi sevgi doluymuş.

Palamut ağacının altında Yaşlı Tavuk, Telli Horoz'un öyküsünü, işte böyle bitirmiş.

Akşam oluyormuş. Harmanda buğdayın dövenlenmesi bitmiş. Yarın tınaz savrulacaktı. Tavuklar, horozlar, hindiler tüneklerinde, yavrular analarının sıcacık kanatları altında, mışıl mışıl uyumuşlar o gece.

Yerler aydınlanırken Erik Ağacı'nın serçeleri sabah türkülerine başlamışlar yine. Karakanat Horoz, kümestekilerin hepsini erkenden uyandırmış.

"Gelin," demiş onlara yavaşça. "Ses çıkarmadan gelin benimle. Erik Ağacı'nın altına gidiyoruz. Serçelerin türküsünü dinlemeye."

Sessizce gelmişler Erik Ağacı'nın altına.

"Dinleyin!" diye fısıldamış Karakanat Horoz. "Serçelerin sevgi dolu türküsünü dinleyin. Hem kulaqlarınızla hem yüreğinizle dinleyin. Bakın, onların türküsü, neler anlatıyor?"